

Organizarea social-politică a României – idei provocatoare

Dr. ing. Petru TOMOIAGĂ

*“Ceea ce a mai fost, aceea va mai fi
și ceea ce s-a întâmplat, se va mai petrece,
căci nu este nimic nou sub soare”*

Ecclesiastul, I, 9

În dorința și credința că ideile următoare vor putea fi folositoare societății încerc să le exprim pentru a provoca reflexii, și apoi, de ce nu, acțiuni.

Într-o societate complexă, atât prin numărul de elemente care o alcătuiesc și care duc la creșterea interacțiunii dintre ele, cât și prin dinamica ei, ceea ce face că este bun, valabil astăzi, mâine să fie deja învechit, vetust.

Complexitatea societății este determinată și de creșterea fără precedent a volumului și dinamicii informațiilor, ca urmare a progresului tehnic și tehnologic a mijloacelor de comunicare, desființând astfel granițele fizice ale unei țări.

Din cele de mai sus am vrut să arăt că dacă vrem cu adevărat să rezolvăm problemele unei societăți, trebuie să analizăm “CAUZELE” și nu fenomenele, efectele. Ori pentru aceasta trebuie timp și profesionalism.

În figura desenată, rezultă că simptomele reprezintă asemenea unui iceberg, doar 20% la suprafață, restul de 80% fiind în adâncime, trebuie găsite.

Repet, următoarele idei trebuie supuse cercetării, studiind impactul social.

1. Descentralizarea administrativă

Veriga de bază a organizării sociale trebuie să fie orașul, comuna, de o anumită dimensiune ca să-și acopere total sau în mare parte, cheltuielile administrative și social-culturale.

Nu mai este nevoie nici de județe și nici de regiuni, acestea fiind surse importante de corupție și de risipă financiară și materială, și nu în ultimul rând, umană. Mărimea României permite acest lucru, gândindu-ne că sunt multe orașe, cu număr de locuitori comparabile.

Avantaje ale descentralizării

a) stimulează inițiativele, responsabilitatea și autoritatea conducerii locale, care se află în centrul activităților sociale, cel mai aproape de locul acțiunilor.

b) descentralizarea multiplică eficacitatea acțiunilor sociale.

c) descentralizarea valorifică la maximum avantajele care decurg din luarea deciziilor la locul și chiar în momentul acțiunii.

d) descentralizarea fortifică, simplifică, accelerează procesul administrativ. Ea minimizează numărul de probleme pentru care e nevoie să intervină organul ierarhic (guvernul + parlamentul). Elimină formalitățile inutile, serviciile duble.

e) descentralizarea permite dezvoltarea liderilor locali, puternici și independenți. Ei se vor sprijini și concentra pe oameni care i-au ales și nu pe cei de la județe sau guvern, care împart “pomenele”. Ei trebuie să meargă pe expresia: “Ajuta-te și te va ajuta și Dumnezeu” și nu pe “Cade pară mălăiață în gura lui nătăfleață”.

Am pornit de la ideea “ce este omul, ce nevoi are el și cum pot fi satisfăcute mai eficient”, în abordarea organizării a comunelor, a orașelor, în acest sens consider util să enunț Teoria ierarhiei nevoilor umane, după A. Maslow:

Nevoile fiziologice sunt acele fără de care o persoană nu ar putea trăi, cum ar fi: hrană, apă, aer, adăpost, sex.

Nevoile de securitate sunt cele de siguranță, stabilitate, dependență, protecție, lipsa fricii, a anxietății și a senzației de

haos, nevoia de structură, ordine, lege și limite, puterea unui protector.

Nevoile de securitate pot devenii foarte presante pe scena socială, atunci când există amenințări reale la adresa legii, a ordinii și autorității. Amenințarea haosului sau a nihilismului poate provoca majorității oamenilor o regresie la nivelul nevoilor superioare către nevoie de securitate ce devine dominantă. O reacție frecvent întâlnită, aproape previzibilă, este acceptarea cu ușurință a dictaturii sau unui regim militar.

Nevoie de apartenență și dragoste sunt nevoile de prietenie, dragoste și simțămintele de apartenență. Nevoia de dragoste implică oferirea și primirea afecțiunii. Când ea nu este satisfăcută, persoana va simți în mod acut lipsa prietenilor, a partenerului sau a copiilor. O astfel de persoană va jindui să aibă relații cu oameni în general – la un loc, în grup sau familie- și va încerca din toate puterile să își atingă scopul.

Aș sublinia din nevoile de apartenență importanța profundă a comunității, a teritoriului propriu, a clanului, acelor “de un fel” cu individul, clasei sale, a grupului sau, a colegilor de muncă. Să nu uităm tendințele profunde, animalice, de a ne aduna în turme, în cârduri, de a ne alătura, de adăpostire.

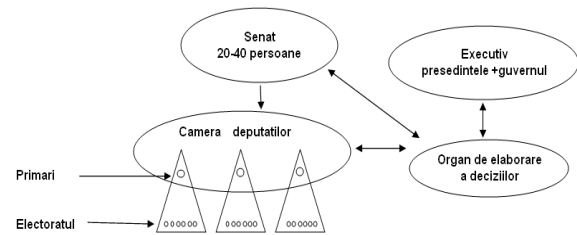
Nevoile de stimă și respect – oamenii au nevoia unor evaluări, de obicei înalte, stabile, cu baze solide, a propriei persoane, nevoia respectului de sine și cea a respectului din partea celorlalți. Aceste nevoi pot fi clasificate în două grupe secundare. Acestea sunt în primul rând, dorința de putere, reușita, adecvare, măiestrie și competență, încredere în fața lumii, independență și libertate. În al doilea rând, avem ceea ce putem numi dorința de bună reputație sau prestigiu (definită ca respect sau stimă din partea celorlalți), de status, faimă și glorie, de dominație, recunoaștere, atenție, importanță, demnitate sau apreciere.

Nevoile de actualizare a sinelui – oamenii trebuie să fie ceea ce pot să fie. Muzicienii trebuie să facă muzică, artiștii plastici să picteze, poeții, scriitorii, să scrie, dacă vor să fie împăcați cu ei înșiși. Trebuie să rămână fideli propriei naturi. Forma particulară pe care o iau aceste nevoi variază foarte mult de la o persoană la alta. La un individ poate lua forma nevoii unui părinte excelent, la altul poate exprima dorința de a fi un bun atlet, la un al treilea, un pictor sau a inventa diverse lucruri.

Există câteva condiții, care trebuie neapărat să fie îndeplinite ca nevoile să fie satisfăcute. Condiții cum ar fi, libertatea opiniei, libertatea de a face ceea ce îți dorești, atât timp cât asta nu îi afectează negativ pe alții, libertatea de exprimare, de a cerceta și de a căuta informații, libertatea în grup.

Rândurile de mai sus, am simțit nevoia să le exprim pentru a avea în permanență în gândirea, simțurile noastre “cine este omul, ce nevoi are pentru a tinde spre fericire”, și cum pot fi satisfăcute

aceste nevoi cel mai eficient din punct de vedere economic, social și psihologic.

În opinia mea, acestea pot fi gratulate cu o înaltă eficiență, în primul rând la nivelul verigii de bază.

Nu este nevoie nici de județe, și nici de alte verigi intermediare, administrative sau politice, care sunt surse de risipă și de corupție, de inhibare a inițiativelor locale, etc.

Pentru simplificarea birocrăției, a economisirii resurselor și a întării conducerea calităților, acolo unde de fapt au loc desfășurări ale evenimentelor social-economice, cred că ar fi bine ca:

a) Camera deputaților din parlamentul României să fie alcătuit din primarii aleși, care să se reunească o dată pe trimestru (ca regulă). Elaborarea proiectelor de legi să se facă de surse profesionale (instituții, grupuri de specialiști) în cel puțin două variante, astfel ca parlamentul să poată alege varianta care ar putea să le satisfacă cel mai bine nevoile oamenilor. Având în vedere gradul înalt de descentralizare, ca regulă în parlament, sa vor aborda strategii de dezvoltare, apărare (siguranța națională a mediului) pe termen lung (cinci ani, și mai mult). Aceste strategii, repet, elaborate de specialiști, care au timpul și pregătirea să o facă cel mai bine, ar duce și la creșterea calitativă a luării deciziilor la nivel local. Consider că în felul acesta am îmbina nevoia de

profesionalism în luarea deciziilor la nivelul țării, cu reprezentarea democratică;

b) Senatul, în mărime de circa douăzeci (patruzeci) de persoane, să fie aleși dintre persoanele academice, științifice, culturale, religioase, de către colectivele din care fac parte, întrucât acestea își pot da seama mai bine de valoarea profesională și morală a aleșilor. (Senatul trebuie să fie un fel de “SFAT AL BĂTRÂNILOR”) cu două tipuri de atribuții:

b1) de avizare a proiectelor de legi, strategii elaborate de profesioniști;

b2) de drept de veto, privind numirea miniștrilor și conducătorilor și serviciilor de informații, siguranța națională, etc.

c) Republica Prezidențială, în care președintele să fie ales de populație sau electronic (de tip SUA) și care să își poată alege ministrii (guvernul aprobat de senat), activitatea guvernului trebuind să se concentreze pe coordonarea elaborării strategiei pe termen mediu și lung, strategie care urmează să fie aprobată de camera deputaților.

Poate viața politică ar fi mai cenușie, (monotonă) nemaexistând conflictele dintre o administrație prezidențială și una guvernamentală. S-ar elimina și ipocrizia politică prin care un președinte susținut de un partid și membrii unui partid să se dezică de el. Și nu în ultimul rând să ne gândim la costurile acestor administrații relative paralele, ineficiente și ipocrite.

2. Sistemul de valori al societății

Oricât de simplă și eficientă ar fi o structură social-administrativă, ea nu va produce efectele dorite dacă nu se bazează pe un sistem de valori cultivate încă din copilărie și toate mediile bazate pe creații de valoare în toate domeniile și pe moralitate. Sintagma americană “nu mă întrebați cum am câștigat primul milion” este vetusta specifică unui societăți relativ primitive și sărace și neținând cont de valorile morale creștine. Să presupunem că un individ a omorât o persoană pentru a-și însuși averea lui, să nu-l întrebăm de unde și cum a câștigat banii??

Trebuie să cultivăm respectul față de munca creativă și rezultatele ei. Inovatorii să fie mereu scoși în fața societății pentru a fi modele și nu bogații, hoți care trebuie marginalizați.

Educația pragmatică și creativă trebuie să fie prioritatea priorităților.

Dacă vom avea oameni formați pe principii de gândire invatoare-științifice și morală, vom găsi soluții de dezvoltare a societății.

Copiii, încă de la grădiniță, prin metode specifice (jocuri) trebuie să învețe să gândească creativ și să folosească metodele specifice unei cercetări științifice.

Știința este templul democrației (Th. Buckle).